

Đào Nguyệt

Contents

Đào Nguyệt	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Mùa Đào Hoa Nở...	1
2. Quyển 1 - Chương 2	2
3. Quyển 1 - Chương 3	4

Đào Nguyệt

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, tranh đấu cung đình, thông minh nữ vương thụ+ Phúc hắc thê nô công, sinh tử, HE...(1 tí ngọt, 1 tí

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-nguyet>

1. Quyển 1 - Chương 1: Mùa Đào Hoa Nở...

Từng cánh hoa mỏng như tơ khẽ bay trong gió, hòa theo ánh trăng mờ ảo rồi tản mát khắp mặt đất. Đào hoa nở rộ ánh hồng rực rỡ, thanh tao, xinh đẹp, tạo nên một khung cảnh mỹ lệ mờ ảo giữa ngọn núi hoang vắng, khiến cho ai vào đây như hồn mê lạc phách giữa chốn đào nguyên tiên cảnh.

Trên cành của gốc bạch đào to lớn nhất, sau những tán hoa ẩn hiện thân ảnh một thiếu niên tầm mười lăm tuổi. Bạch phát tử mâu (tóc trắng mắt tím), mi mục như họa, một thân bạch y nguyệt sắc nhẹ nhàng tung bay theo gió. Đôi chân trần trắng nõn đứng đưa theo nhịp, đôi tử mâu trong vắt khẽ nhìn về một hướng.

“Ngaaa”- Thiếu niên ngáp dài, một tầng sương mờ như ẩn như hiện trong cặp mắt hoa đào xinh đẹp.

_ Lại một đêm thiết chán a a a.....

Thiếu niên uể oải chu chu chiếc miệng nhỏ. Lại một đêm không có gì chơi. Thế nhưng ngay lúc này, tiếng vó ngựa hí dài khiến đôi mắt vốn đang buồn ngủ chực sáng rỡ. Có người tới nha, có người dám vào ngọn núi của bản Quân nha! Nó hào hứng ẩn sâu vào tán hoa, khẽ nhìn bóng đen đang tiến lại gần.

Một người một ngựa dần hiện rõ. Mùi máu tươi cũng bắt đầu phản phát trong gió. Thân ảnh trên lưng ngựa dường như đã đến cực hạn, chao đảo một lúc rồi ngã lăn ra mặt đất, nằm bất động, mặc cho chiến mã đã bỏ chạy đi càng lúc càng xa.

Đào Quân tò mò nhìn cái nam nhân toàn người máu bê bết đang nằm trên mặt đất. Hóa ra là người bị thương sắp chết nên mới dám vào lãnh thổ của nó nha. Khẽ xoắn một lọn tóc như tơ, suy nghĩ một chút rồi cười cười một cách tinh nghịch. Nó đã quyết phải xem thử con người<> là như thế nào. Dù sao nó cũng chưa thấy qua, hà hà (em có thú vui thật rùng rợn). Đào Quân nhẹ nhàng tiếp đất, tiện thể nhặt một nhánh cây khô gần đó. Nó bước rón rén đến bên nam nhân đang nằm úp sấp, đến gần lại càng phát giác thảm trạng của người này càng thêm nghiêm trọng: Áo quần rách nát thấm đẫm máu, có vài vết thương

thấy cả xương trắng. Thoáng rùng mình một cái, nó thầm đau dùm cho cái nam nhân kia, hảo đáng thương. Lắc đầu cảm thán xong, nó lấy cành cây chọc chọc vào lưng nam nhân. (nói đáng thương mà dùm gây chọc người ta là sao e). Người kia khẽ rên lên. “Còn sống nha!”- Mắt hạnh sáng lờ lờ, nó chọc a chọc a, người kia rên a rên a. Ai bảo người cả trời đất rộng lớn thiếu gì chỗ để nằm chết, cứ nhiên dám đến “giang sơn” của ta. Ngay lúc Đào Quân chuẩn bị lấy gây chọc bánh xe...à không, là lấy cành khô chọc người hấp hối lần thứ n, thì cái xác chết kia đột ngột vùng lên khiến nó giật mình, rồi một cảm giác nhầy nhầy lạnh lẽo bao bọc quanh cổ chân của nó.

— AAAAAaaaaaaaaa

Tiếng thét vang dậy khắp vườn đào.

— Ghê quá! Thả ta ra thả ta ra! Aaaaaa....- Nó hoảng sợ té ngã ngồi ra sau.

Cái tên nam nhân kia cứ nhiên đang hấp hối mà còn sức mạnh thật to lớn nha. Cái cổ chân mảnh khảnh non nớt đáng thương của nó bây giờ đã nằm gọn trong trảo sắt đầy máu nhớp nháp của nam nhân. Nó giãy a giãy con đĩa này ra. Nam nhân –con đĩa- siết a siết càng lúc càng mạnh. Lực càng ngày càng lớn khiến nó đau đến kêu cha gọi mẹ, nước mắt cũng ứa ra vì đau.

Ô ô ô sao số nó mạng khổ vậy nè! Nó chẳng qua chỉ là tò mò chút thôi mà...

”CỨU TA!”

Nó nghe tiếng thì thảo mong manh phát ra từ cái nam nhân kia. Khẽ ngước mắt lên thì chạm phải một đôi con ngươi đen thẳm mịt mờ. Một đôi mắt trầm ổn, phẳng lặng, tuy đã mang vẻ mệt mỏi mịt mờ, xong vẫn không dấu đi được một khí chất thanh tao đến khó tả. Nhưng dường như lời nói kia đã rút hết toàn bộ sức lực cuối cùng của nam nhân. Đôi mắt đen thẳm hút hồn người đã nhắm nghiền lại, xem ra người này đã hoàn toàn bất tỉnh rồi.

Phía xa xa bắt đầu vang lên tiếng vó ngựa dồn dập vô cùng đáng sợ. Không chỉ của một hai con chiến mã, mà là cả một đội quân. Là truy binh đuổi theo người này sao? Hẳn không những dám xông vào “giang sơn” của bản Quân, làm ô uế nơi này, giờ còn dẫn theo cả một đội quân kẻ thù đến đây nữa chứ. Đào Quân lúng túng, nó cố giãy ra nhưng không tài nào thoát khỏi cái còng của kia a. Đôi mày xinh đẹp nhíu lại, nó thở dài, rồi nắm lấy cổ áo nam nhân xốc lên, một cách nhẹ nhàng nhảy lên ngọn đào ẩn thân. Xem ra nam nhân kia dù bất tỉnh vẫn không chịu buông tha cho cái cổ chân đáng thương của nó.

Ấu cũng coi như là duyên phận. Coi như là nể tình hẵn là người đầu tiên chọn đến rừng đào này nằm chờ chết, nó sẽ giúp hẵn thoát khỏi đại nạn này vậy.

2. Quyển 1 - Chương 2

Ánh lửa làm cho cả rừng đào dường như sáng rực lên. Đào Quân nheo mắt nhìn những thân ảnh mặc hồng y bó sát vô cùng kỳ lạ, khuôn mặt che kín bởi những chiếc mặt nạ quỷ dữ. Thanh trường đao cùng ánh lửa lóe lên tinh quang đầy sát ý khiến bọn họ trông như bách quỷ dạ hành trong truyền thuyết(trăm quỷ đi đêm). Các chiến mã dữ tợn thỏ phò ra từng đợt khí trắng, chó săn đi phía trước dò đường sửa inh ỏi, mùi hôi thối bốc lên khiến thiếu niên khẽ khịt mũi. Vừa may bọn họ đang ở trên cành đào cao nhất, vừa đủ cao để thoát khỏi ánh lửa địa ngục và đủ mùi hoa để lấn át khướu giác bọn chó săn.

Chúng lục soát một lúc, rồi đuổi theo hương con chiến mã phản chủ ban nãy đã bỏ chạy. Chờ cho đến khi mọi thứ trở lại yên tĩnh, trăng đã lên quá đỉnh đầu.

Đào Quân khẽ thở hắt ra nhẹ nhõm, xong lại nhìn cái tư thế mờ ám của nó với nam nhân lúc này lại khiến nó hừ lạnh. Vì nam nhân nắm chặt lấy cổ chân nó không buông, cộng với ban nãy vội vàng trốn khỏi truy binh kia nên nó chẳng kịp suy nghĩ phóng lên ngồi bừa trên cành cây chật hẹp. Khuôn mặt nam nhân vùi trên hõm vai nó, cả thân hình to lớn nằm úp sấp đè lên cái cơ thể nhỏ nhắn của thiếu niên, trong khi hai chân thanh mảnh của Đào Quân buộc phải tách ra mà vòng quanh hông nam nhân để giữ thăng bằng cho

cả hai. Cổ chân mảnh khảnh còn nằm trong tay nam nhân bị giơ cao hơn một chút tạo thành cái tư thế vô cùng khó coi mà. "Hay cho cái tên nam nhân càng cua kia dám khi dễ bản Quân, chờ cho ta thoát khỏi càng cua đại ma chưởng của ngươi, sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi một trận".

Khó khăn tiếp theo khi nó tiếp đất chính là, làm sao để mang cái nam nhân kia về nhà a, nó muốn đi ngủ lắm rồi.(ồ, nóng vội thế em, hí hí). Mà cái con người kia vừa cao hơn nó, vừa nặng hơn nó, đã vậy còn nắm chặt lấy cổ chân nó. Bây giờ cả nó còn đi không vững nữa là.

Lần đầu tiên, Đào Quân mới biết thế nào là tiến thoái lưỡng nan.

Nó ngồi bệt xuống, lại nhặt một cành cây khô mà chọc a chọc cái con đỉa kia. Sau một hồi yên lặng, sau một trận mưa chột, sau một cú chột mạnh nhất, cuối cùng một tiếng rên khê của nam nhân khiến Đào Quân hoàn toàn hài lòng. Rồi một ý nghĩ chột lóe lên trong đầu nó, thiếu niên nở một nụ cười như xuân hoa vô cùng đáng sợ, ánh mắt lờ lờ nhìn về phía sau một gốc hồng đào.

— Tiểu Bạch lại đây a! Giúp ta về nhà nào!

Sau đó một cái bóng đầy lông mao trắng như tuyết nhẹ nhàng bước ra và đi về phía họ.

.....

Bóng tối. Lãnh Nguyệt cảm giác cơ thể của hắn như bị bóng tối bao trùm lấy. Ma mị... Mùi mị... Hắn mệt mỏi rồi...Hắn chỉ muốn ngủ thôi...

Đau. Đau. Đau.

Có cái gì đó liên tục đâm vào lưng hắn. Đau. Không thể ngủ được.

ĐAU.

"Ngaa"- Nam nhân chậm rãi mở mắt. Ban đầu hắn chỉ hoài nghi, nhưng ngay khi nhận ra cơn đau không phải là mộng, lý trí của hắn cũng dần thanh tỉnh lại.

Đau, tức là hắn còn sống.

"Ngaa"- Hắn lại rên rỉ, cơ thể hắn chưa thể cử động, chỉ có thể đảo mắt tìm kiếm nguồn gốc của cơn đau kia. Kết quả là, ngay khi hắn vừa quay đầu sang trái, đập vào mắt là một đôi chân thon dài non nớt. Quần lụa mong manh bị tốc lên cao, cổ áo tơ tằm mềm mại như có như không che đầy làn da trắng nõn bên dưới, còn có thể nhìn thấy thấp thoáng nhũ hoa hồng nhạt như cánh đào vừa chớm nở.

Này thì, này thì chuyện gì đang xảy ra a. Lãnh Nguyệt ngơ ngác nhìn cảnh xuân trước mắt. Hắn không phải bị thương rồi chạy loạn vào kỹ viện đấy chứ. Hình như không có nha.

"Ngaa"- Đau quá. Hóa ra nãy giờ chính hắn bị thiếu niên kia đập liên tục vào người, trời ạ. Thiếu niên khê ân a một tiếng rồi xoay người lại thành hình chữ đại. Nhưng có vẻ như bị khó chịu ở đâu đó, lại đập cho Lãnh Nguyệt một cái. Bây giờ nam nhân mới phát giác, một cổ chân của thiếu niên đang bị hắn nắm gọn. Vội thả tay ra, nhìn thấy cổ chân mảnh khảnh non mềm nay bị hắn một mảnh xanh tím, xem ra lực đạo hắn dùng hơi mạnh tay...Ngay khi cổ chân được thả ra, thiếu niên "nga" lên đầy thỏa mãn, ngáy một cái rõ to.

Lãnh Nguyệt chợt nhớ, có lẽ đây là người đứng dưới gốc đào. Xem ra hắn thật sự được người này cứu. Lại đảo mắt một vòng xung quanh thăm đánh giá. Hắn đang ở trong một hang động khá rộng rãi. Không có vật dụng gì nhiều, nhưng lại vô cùng sạch sẽ và ấm áp. Cửa động được các dây leo tự nhiên che phủ vô cùng kín đáo. Nơi hắn cùng thiếu niên đang nằm được lót bằng cánh hoa đào và lông thú mềm mại. Góc hang có một cái rương được sử dụng như một chiếc bàn nhỏ. Trên tường đá treo cặp sừng bò lớn dùng để đựng nước cùng một số túi da khác. Giữa hang có một hỏa lò được làm từ đá vô cùng tiện lợi. Quả là một nơi trú ẩn hoàn hảo.

Lại đảo mắt về hướng thiếu niên đang ngủ. Người này thật sự rất đẹp. Cho dù đang ngủ nhưng vẫn toát ra vẻ mỹ hoặc say lòng người. Tầm mắt của hắn dừng lại ở mái tóc dài mềm mại như tơ của thiếu niên, sắc bạc ánh lên giữa ánh lửa hồng lung. Chỉ là một thiếu niên tầm mười bốn mười lăm tuổi, sao lại sở hữu một mái tóc bạc như thế? Thật kỳ lạ. Ngay khi Lãnh Nguyệt trầm ngâm nhìn ngắm mái tóc bạc kim kỳ

lạ, thiếu niên đột ngột mở to mắt. Lần này nam nhân thật sự sững sờ mà hít sâu vào một ngụm lãnh khí. Sắc tím trong đôi mắt kia...trong suốt, lấp lánh, như ẩn như hiện,...thật đẹp...

_ CUỐI CÙNG THÌ NGƯỜI CŨNG TỈNH, CON ĐĨA CHẾT TIỆT NHÀ NGƯỜI!!!.HẾT Chương 2

Lời tác giả

Chào các bạn, Đào Nguyệt cuối cùng đã ra mắt đúng hạn rồi. 9 chương đầu đã được viết xong, và sẽ được mình post dần trong tháng 6 này. Speech sáng tác là một chương/ngày, nhưng mình sẽ tung lên blog 2 hay 3 chương/ tuần. Mong các bạn sẽ thích bộ truyện nhỏ này của mình.

3. Quyển 1 - Chương 3

Đào Quân mở mắt ra thì phát hiện nam nhân đã tỉnh lại. Nộ khí lập tức bùng lên, hảo cho cái con đĩa nhà người, chưa bao giờ bản Quân phải chịu nhiều ủy khuất như hôm nay.

_ CUỐI CÙNG THÌ NGƯỜI CŨNG TỈNH, CON ĐĨA CHẾT TIỆT NHÀ NGƯỜI!!!.

Nam nhân chỉ yên lặng nhìn nó, đôi mắt đen thẳm cứ thế mà nhìn nó không chút dao động. Bình lặng như mặt nước, phản chiếu lại tất cả mọi thứ trên thế gian nhưng không hề để chúng trở nên hiện hữu, cứ như kính hoa thủy nguyệt. Đào Quân ngẩn người nhìn đôi mắt kia một lúc, bao nhiêu lửa giận cũng vì đôi mắt kia mà hóa thành hư vô. Aa..Nó bị làm sao thế này.

Nhìn nam nhân sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi túa ra trên tránbett quện lại từng sợi tóc mai đen bóng nhưng vẫn không tỏ ra một chút nào yếu nhược, khí thế vẫn cao ngạo vô cùng. Đào Quân thở hắt ra. Ai bảo ánh mắt hấn lại hút hồn người như thế chứ, ai bảo hấn nhìn thiệt giống Tiểu Bạch mỗi khi bị thương cơ chứ! Nó không tài nào làm lơ người này được.

Nhìn thiếu niên sau khi rống giận lại ngơ ngẩn nhìn mình, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cứ thế mở to, cái miệng nhỏ nhe ra tiểu hổ nha vốn để đe dọa lại khiến thiếu niên giống hệt một tiểu miêu đang xù lông. Nam nhân cảm thấy vô cùng thú vị, song ánh mắt vẫn như cũ không hề dao động mà quan sát nhất cử nhất động của thiếu niên.

(Vâng nói chung là cả anh công và bé thụ đều cảm thấy đối phương giống tiểu miêu)

Đào Quân khoác hờ một kiện ngoại y, rồi đứng dậy tiến về phía nam nhân. Nó khẽ chạm vào trán của hấn, nóng thật nha! Xem chừng đã phát sốt. Thiếu niên đứng dậy nhìn nhìn nam nhân một chút, rồi xoay lưng ra ngoài cửa động, một lúc sau quay lại với một xô nước trong tay. Cứ thế nó đun sôi một ít nước, pha loãng ra cho đến khi vừa đủ ấm thì mang đến cạnh Lãnh Nguyệt.

_ Người có đau cũng không liên quan đến ta.

Nói rồi, nó nhúng một mảnh vải vào nước và vắt khô, bắt đầu từng chút từng chút một lau sạch máu, bụi bẩn trên khuôn mặt, trên cơ thể và vết thương của nam nhân. Bộ y phục rách nát dính chặt vào vết thương khó mà cởi ra. Xong Đào Quân lại tỉ mỉ dùng khăn ẩm thấm ướt rồi mới từ từ tách ra, động tác vô cùng ôn nhu không hề động đến miệng vết thương. Nhìn nam nhân dù bị đau đớn cùng cơn sốt hành hạ vẫn không rên la một tiếng nào, chỉ lặng lẽ dùng đôi mắt đen thẳm nhìn nó khiến Đào Quân vô cùng cảm phục. Qua một lúc khi đã xử lý sạch sẽ mấy miệng vết thương, nó lấy một túi da được treo trên vách tường, bên trong thoảng ra mùi hương dược liệu. Mãi đến khi trời lờ mờ sáng thì mọi vết thương của nam nhân đều được thượng dược băng bó cẩn thận. Đào Quân thở phào nhẹ nhõm, nhìn nam nhân đã ngủ thiếp đi kia, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Người này sao nhìn lại thật quen mắt a. Lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ kia, nó lục tìm trong cái rương ra một bộ quần áo sạch sẽ để cạnh nam nhân, rồi tiện tay mang đồng quần áo đã rách nát của nam nhân đi ra ngoài động.

.....

Lần thứ hai khi Lân Nguyệt tỉnh dậy, nam nhân cảm thấy cơ thể đã tốt hơn rất nhiều. Không tìm thấy thân ảnh của thiếu niên, lại nhìn vết thương được băng bó thượng được tỉ mỉ và bộ quần áo sạch sẽ đặt bên cạnh, rồi nhớ đến từng động tác ôn nhu đêm qua, một tia xao động chợt thoáng hiện qua trong đôi mắt đen thẳm. Hắn khẽ gượng dậy mặc y phục, xong chất liệu vải của y phục khiến cho nam nhân phải nhíu mày suy nghĩ. Kiện hắc y tưởng chừng như vô cùng đơn giản này, lại được làm bằng loại tơ lụa thượng hạng, mặc vào nhẹ nhàng rộng rãi, từng đường kim mũi chỉ đều vô cùng tinh xảo, những văn hoa kiểu dáng tao nhã được dệt khéo léo mỹ diệu như ẩn như hiện trên nền vải đen thẳm... Đây thì, kiện áo này có phải quá xa hoa đi không? Lại nhìn kỹ lại xung quanh hang động đã được ánh nắng ban mai rọi sáng. Chiếc rương kia được điêu khắc tinh xảo, khóa rương được làm bằng vàng vô cùng sang quý. Kiện áo lông được lót làm giường cho hắn và thiếu niên đêm qua, là bằng lông chồn tuyết và hắc hùng quý hiếm đáng giá vạn kim. Bóng tối trong mắt nam nhân như xoay chuyển dữ dội, hắn nặng nề nằm xuống, mi tâm nhíu lại đầy suy nghĩ. Nhớ lại thì cả y phục của thiếu niên bạch phát kia cũng sang quý không hơn, dù cho nơi này chỉ là một hang động nơi thâm sơn cùng cốc, thì thân phận thiếu niên này thật không hề đơn giản.

Bức rèm dây hoa được vén lên, thân ảnh nhỏ nhắn bước vào. Mái tóc bạch kim được buộc lên và cố định lại bởi một món trang sức bạc tinh xảo. Vẫn một thân bạch y nhưng đơn giản hơn kiện y bào đêm qua đã mặc trong rừng đào.

— Tỉnh?

Chỉ hỏi một câu rồi dừng lại nhìn nam nhân chăm chú, thiếu niên gật đầu hào hứng.

— Thật vừa vặn, cuối cùng cái bộ đồ xấu xí kia cũng có lúc hữu dụng.

Lân Nguyệt tuy không biểu hiện ra, nhưng thật sự không thoải mái lắm. Một bộ y phục xa xỉ như thế này trong mắt thiếu niên kia lại trở nên ...xấu xí vô dụng. Một mối ngờ vực lại ánh lên trong mắt nam nhân.

Thiếu niên nhìn một chút lại tới cạnh giường nam nhân ngồi xuống rồi thả cái bao này giờ vẫn vắt sau người ra đất. Cái bao khẽ cựa quậy khiến nam nhân càng thêm dè chừng. Thấy nam nhân lộ vẻ phòng bị, Đào Quân vừa bất mãn vừa buồn cười.

— Người mất nhiều máu, phải bù lại mới chóng lành vết thương.

Nói rồi nó mở bao, bắt ra hai con thỏ, lại dùng dao găm bên hông thành thực cắt cổ lấy huyết ra chất vào chén đưa cho nam nhân.

— Uống!

Này thì uống máu sống, thật sự mới ngửi mùi thôi mà Đào Quân đã thấy buồn nôn rồi. Nhưng công dụng của nó thật sự là bổ huyết, mà nó còn cố tình chẳng chế biến gì cả để đáp trả lại một chút "ân tình" cho cái cổ chân vẫn còn bầm tím của nó nha. Mắt thấy nam nhân ráng gượng ngồi dậy một cách khổ sở, cầm lấy chén huyết tươi uống một hơi cạn sạch mà mặt không đổi sắc khiến Đào Quân ngạc nhiên. Nó bắt lấy con thỏ thứ hai làm thêm một chén nữa đưa nam nhân, nhìn hắn vẫn như cũ uống cạn thì không khỏi giật mình. Không lẽ nam nhân này bình thường vẫn là uống máu tươi mà sống đó chứ, sao lại chẳng phản ứng gì thế này? Uống máu mà như uống nước lã. Nó vô thức lùi ra sau, tay lại sờ sờ chiếc cổ trắng nõn của mình. Lại lắc lắc đầu phủ nhận cái ý tưởng kinh hoàng đó ra, này thì sao nó cứ toàn có những suy nghĩ kỳ lạ khi đối diện nam nhân này thế kia. Nhìn cái chén trống trơn nam nhân đưa lại, Đào Quân chỉ khẽ nhún nhún vai rồi túm lấy hai con thỏ xấu số ra một góc động. Sau một lúc xử lý sạch thịt thỏ, nó thái nhỏ thịt rồi cho vào nồi, một ít nắm cùng gia vị trong một túi da đeo bên hông. Mùi hương hấp dẫn của món ăn bay lan tỏa cả hang động. Thiếu niên nếm nếm thử, đắc ý nhìn nhìn cái nồi thịt thỏ hầm rồi nhìn nhìn nam nhân. Nhìn cái bụng lép xẹp của nam nhân cũng biết hắn ta đói lắm rồi đây. Nhưng nó lại cố tình chẳng quan tâm đến nam nhân, chỉ lẳng lặng múc cho mình một chén rõ to rồi ngồi ăn ngon lành. Sau khi ăn uống no nê phần mình, nó lại múc một chén lớn khác mang ra ngoài hang, bỏ lại nam nhân không thể cử động và nồi thịt thỏ nóng sốt thơm lừng kia.

Lân Nguyệt cười khổ trong lòng. Xem ra hắn thật sự đã đắc tội với thiếu niên này rồi. Hai chén huyết tươi ban này thiếu điều muốn giết sống vị giác của y. Cái mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi khiến y gần như nghẹt thở mà muốn nôn hết ra ngoài. May sao định lực của nam nhân khá mạnh nên chống chế được. Chưa dụ xuống dần vật của vị giác thì hương thơm ngào ngạt lại đánh thẳng vào cánh mũi y. Đồng ý rằng

bình thường y có thể nhịn đói hai ngày mà mặt không hề đổi sắc. Nhưng khi đó hắn không bị thương, hơn nữa sau khi nghe mùi tanh nồng mà được mùi hương này kích thích thì hiệu quả lại càng tăng gấp bội. Dạ dày co thắt kịch liệt khiến hắn toát mồ hôi lạnh. Hắn nhắm nghiền mắt lại, phải tịnh tâm, hắn có thể ngủ đi để qua cơn tra tấn tinh thần này mới được...

Khi Đào Quân trở lại hang động thì phát hiện nam nhân đã ngủ. Nhìn thần sắc tái nhợt tiều tụy của nam nhân lại khiến nó không đành lòng. Đùa giỡn như thế cũng đủ rồi, nó múc một chén đầy mang đến cạnh nam nhân, khẽ lay gọi người kia dậy.

— Ăn cơm.

Nam nhân khẽ mở mắt, màu đen sâu thẳm lúc này lại trở nên trong suốt, toàn thân chẳng hề phòng bị chỉ yếu ớt nhìn Đào Quân. Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, ngay sau đó ánh mắt kia lại trở về như cũ, khiến cho Đào Quân cứ ngỡ rằng nó bị hoa mắt a! Nhìn nam nhân khẽ nhận lấy chén thức ăn nhưng lại không động, Đào Quân cảm thấy thiệt giận nha. Nó lấy lại cái chén, ăn một miếng rõ to rồi mới trả lại cho nam nhân.

— Không có độc đâu, bản Quân không rảnh làm mấy việc trẻ con đó.

Lúc này nam nhân mới chậm rãi nhìn nó, rồi từ từ ăn chén canh thỏ. Nhìn hắn ăn có vẻ khổ sở nhưng vẫn cố gắng, có lẽ sức khỏe của hắn hiện nay vẫn chưa thể ăn mấy món như vậy. Lại nghĩ nghĩ, một ý tưởng khác lại lóe lên trong đầu Đào Quân. Mắt nó sáng lờ lờ rồi nhìn nam nhân cười đến xuân hoa nở rộ. Lãnh Nguyệt ăn xong lại nhìn thấy mục quan kia nhìn mình cười đầy mưu đồ thì không khỏi rùng mình.

Hắn có nên thừa lúc tên này không chú ý mà trốn thoát khỏi nơi này không nhỉ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-nguyet>